

POSTANOWIENIE

15 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 15 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa C. spółki partnerskiej w W.
przeciwko Gminie M.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Gminy M.
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 25 marca 2022 r., XXVII Ca 1371/21,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w zakresie w jakim ta dotyczy punktu 1.II zaskarżonego wyroku;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie;**
- 3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana Gmina M. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 25 marca 2022 r., wydanego w sprawie z powództwa C. spółki partnerskiej z siedzibą w W. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżąca powołała się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadniła naruszeniem przez Sąd odwoławczy art. 46 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym w zakresie nieuzyskania kontrasygnaty Skarbnika Gminy oraz art. 65 k.c. poprzez dokonanie nieprawidłowej – w ocenie skarżącej – wykładni łączącej strony umowy ustnej.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżąca ograniczyła się do przedstawienia własnej wersji stanu faktycznego sprawy, nieodpowiadającej okolicznościom faktycznym ustalonym przez Sąd Okręgowy oraz opisaną, w jaki sposób jej zdaniem zostały naruszone wskazane przepisy prawa z uwzględnieniem wersji stanu faktycznego reprezentowanej przez skarżącą. W ten sposób pozwana nie tylko podjęła niedopuszczalną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami okoliczności

sprawy dokonanyymi przez sądy *meriti*, ale też w ogóle nie podjęła próby wykazania, w jaki sposób opisane przez nią ewentualne naruszenia przepisów prawa doprowadziły do oczywistej zasadności skargi. Przesłanka oczywistej zasadności obejmuje bowiem jedynie naruszenia prawa o charakterze kwalifikowanym, prowadzącym do wydania oczywiście nieprawidłowego wyroku, nie zaś jakiegokolwiek uchybienia przepisom prawa, do jakich potencjalnie mogło dojść w toku rozpoznawania sprawy.

Ponadto skarga podlegała odrzuceniu w zakresie pkt. 1.II zaskarżonego wyroku, oddalającego powództwo w pozostałym zakresie, a zatem rozstrzygającego sprawę w sposób korzystny dla pozwanego. Pokrzywdzenie wydanym orzeczeniem (*gravamen*) jest bowiem przesłanką dopuszczalności każdego środka zaskarżenia. Jeżeli zatem skarga kasacyjna odnosi się do innego orzeczenia niż niekorzystnie rozstrzygającego o żądaniu strony, podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 listopada 2016 r., IV CSK 220/16 oraz z 15 stycznia 2015 r., IV CSK 137/14).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną w części, w której przedmiot zaskarżenia obejmuje oddalenie powództwa w pozostałym zakresie, w pozostałej zaś części zgodnie z 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.